

Arrest

nr. 54 832 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRÈRE, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart op 10 mei 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en op 11 mei 2010 diende hij een asielaanvraag in.

Op 19 mei 2010 werd het dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 september 2010 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal.

Op 10 september 2010 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn, de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1985 in L. stad. U heeft vaak in het openbaar uw mening verkondigd dat u de president niet geschikt vindt en dat u tegen de verlenging van zijn termijn was. U had geen zin om te gaan stemmen en liet dan ook verstek gaan voor het referendum van 29 mei 2007. Op 15 juni 2007 werd u opgepakt door de politieke veiligheidsdienst. Na vier of vijf dagen op hun bureau wordt u naar de gevangenis overgebracht. Op 20 juni 2009 komt u pas vrij, onder de voorwaarde dat u met hen moet samenwerken en hen informeren over politiek getinte zaken en hen op de hoogte moet brengen van mensen die zich negatief uitlaten over de president. Iedereen in uw omgeving wist hiervan. Om de week of tien dagen werd u op hun bureau verwacht om nuttige informatie af te leveren, maar u slaagde er niet in hen tevreden te stellen met de informatie die u aanleverde waarop u bedreigd werd. U vroeg ook uw vrienden u te mijden. Op 22 april 2010 vertrok u naar Libanon en verbleef er vijf dagen bij de smokkelaar thuis die u A.S. noemde. Hij bracht u naar een boot en u bleef ongeveer zeventien dagen op deze boot in uw kajuit tot u aanmeerde in Antwerpen. U stapt te voet naar het station en neemt vandaar de trein naar Brussel. U verklaart zich vluchteling in België op 11 mei 2010.

B. Motivering

Na uw gehoor op 7 september 2010 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel origineel Syrisch bewijs kan neerleggen omtrent uw identiteit of nationaliteit. U verklaart nochtans over een identiteitskaart te beschikken, een militair boekje en zowaar zelfs twee paspoorten: een 'gewoon' en een maritiem die gewoon thuis liggen (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, pp. 6-7). Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de kandidaat-vluchteling moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van een origineel bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

*Verder kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. In Beiroet zou u vijf dagen **bij de smokkelaar thuis** gebleven zijn, u ontkent op hotel verbleven te hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, pp. 8-10). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u nochtans in Beiroet **op hotel** verbleven te hebben (Verklaring DVZ, 17 mei 2010, punt 34). Bij confrontatie met uw verklaring op Dienst Vreemdelingenzaken, ontkent u op hotel verbleven te hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, p. 16). U slaagt er op die manier niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of weerleggen. U beweert naar hier gevaren te zijn maar u kent de naam van de boot niet, noch weet u onder welke vlag die voer (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, p. 9). U stelt in Antwerpen aangemeerd te zijn en vervolgens te voet naar het station gegaan te zijn om aldaar de trein naar Brussel te nemen, u stelt geen bus genomen te hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, pp. 17-18). Bij Dienst Vreemdelingenzaken heeft u verklaard met de bus gereden te hebben (Verklaring DVZ, 17 mei 2010, punt 34). Bij confrontatie met uw verklaring op Dienst Vreemdelingenzaken, is uw enige verweer een ontkenning de bus genomen te hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, p. 18). U baseert uw verweer louter op een ontkenning zonder een ernstige poging te ondernemen om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen. Een dergelijk verweer kan niet dienstig geacht worden. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.*

Het volstaat niet een vrees in te roepen, u dient deze ook aannemelijk te maken. Dat u vaak in het openbaar uw mening verkondigd zou hebben en geventileerd hebben dat u de president ongeschikt acht en tegen de verlenging van zijn termijn bent, is in de Syrische context volkomen ondenkbaar, a fortiori aangezien u niet eens kan aangeven waar en wanneer, in welke omstandigheden u dat gedaan zou hebben. U bevestigt overigens zelf dat niemand in het openbaar zijn mening zegt. Op de vraag waarom u dat dan wel gedaan zou hebben, heeft u geen antwoord. U voegt eraan toe niet te verwachten dat een van de aanwezigen zou klikken (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, p. 13). Kritische uitlatingen over het regime die zomaar in het openbaar verkondigd worden, lijken erg onwaarschijnlijk voor mensen afkomstig uit dat regime, aangezien het algemeen geweten is dat informanten van de Moekhabarat in alle lagen en strekkingen van de bevolking vertoeven en er zware straffen staan op het beledigen van het Syrische staatsapparaat en zijn president. Syrische burgers kennen de retoriek die gehanteerd kan worden in het bestel en weten als geen ander waar de grenzen liggen die niet overschreden kunnen worden tenzij u opzettelijk in de problemen wil geraken.

Overigens slaagt u er ook niet in uw zelf aangemeten profiel van "kritikaster" van het regime hard te maken. Op de vraag waarom u niet gaan stemmen was, zei u zomaar, gewoon, u wou niet naar het stembureau gaan. Aangezien deze ongeïnteresseerde houding niet bepaald kon overtuigen, werd

de vraag herhaald waarom niet. Pas dan zegt u dat u vond dat hij niet de geschikte persoon is om die functie uit te oefenen. Verderop stelt u dat u gewoon geen zin had om te stemmen (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, p. 12). Op de vraag waarom u de president geen geschikte persoon vindt, weet u niet meer uit te brengen dan dat u er zo over denkt. Op de herhaling van de vraag naar de reden, is alles wat u zegt: "Gewoon zomaar" (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, p. 16). U kan er niet in overtuigen dat u omwille van een gegronde politieke motivering een "politiek" gemotiveerde daad zou gesteld hebben door niet te gaan stemmen, u geeft veeleer blijk van een ongeïnteresseerde houding, net zoals het merendeel van de Syriërs overigens die zich apathisch opstellen ten aanzien van verkiezingen tout court. Vóór het referendum in verband met de president op datum van 27 mei 2007, en niet 29 mei 2007 zoals u blijft volhouden, vond er overigens nog een verkiezing plaats. Kopieën van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, bevinden zich in het administratieve dossier. U bent er totaal niet van op de hoogte dat op 22 april 2007 er parlementaire verkiezingen plaatsvonden. Wanneer u daarop gewezen wordt, herinnert u zich daar niets van. U heeft nooit gestemd voor het parlement. Op de vraag waarom niet, werpt u op dat u gewoon bezig was met uw werk, dat u niets te maken had met die verkiezingen en oppert u dat u misschien nog in het leger was omdat u tot maart nog in het leger diende en u misschien geen tijd had (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2010, pp. 11-12, 14). Aangezien de daad van het niet gaan stemmen geen detail betreft uit uw asielrelaas maar de kern van uw relaas raakt, aangezien u poneerde gearresteerd en opgesloten geweest te zijn gedurende meer dan twee jaar juist omdat u niet gestemd had tijdens de presidentsverkiezingen, is het volslagen ongeloofwaardig dat u niets afweet van een verkiezing die ongeveer een maand eerder plaatsvond. Dit ondermijnt verder de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het gebrek aan bewijsstukken betreffende uw vluchtrelaas, reisroute en identiteit en gelet op uw onaannemelijke verklaringen, dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er dient tevens te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort de Conventie van Genève) en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de wet van 15 september 2006).

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat artikel 1, A) 2 van de Conventie van Genève op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging. Deze bepaling is geen duidelijke en juridisch volledige tekst die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen, oplegt en derhalve heeft deze bepaling geen directe werking. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze bepaling dan ook niet dienstig inroepen (RvS 30 april 2004, nr. 130.935).

Wat artikel 77 van de wet van 15 september 2006 betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel een overgangsmaatregel betreft voor asielzoekers die vóór 10 oktober 2006 (datum waarop de subsidiaire bescherming in werking trad) door de commissaris-generaal afgewezen waren als vluchteling, maar een niet-terugleidingsclausule hadden gekregen. Verzoeker bevindt zich niet in deze situatie en kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de voormelde wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de bestreden beslissing, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent

aangezien hij de motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker geeft te kennen dat hij wel degelijk op 15 juni 2007 opgepakt werd door de politieke veiligheidsdiensten en dat hij vervolgens werd overgebracht naar de gevangenis, waar hij pas na twee jaar vrijgelaten werd. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij twee jaar in de gevangenis heeft gezeten en dat de commissaris-generaal dit gegeven ook geenszins weerlegt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker geen bewijsstukken van zijn identiteit, reisroute en zijn vluchtrelaas heeft neergelegd en dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk, ongeloofwaardig zijn. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele concrete argumentatie of verdediging aanbrengt ter weerlegging van de concrete motieven, welke op een omstandige wijze worden uiteengezet in de motivering van de bestreden beslissing en welke hun grondslag vinden in het administratief dossier. Verzoeker toont aldus op geen enkele wijze aan dat de motieven welke opgenomen zijn in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of onjuist zijn. Aangezien de commissaris-generaal zeer duidelijk uiteenzet waarom hij geen geloof hecht aan het hele asielrelaas van verzoeker diende hij ook niet verder te motiveren aangaande de vermeende gevangenisstraf van verzoeker.

Verzoeker slaagt er niet in een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU